

mag ik je knussen?

“Kom je naar mijn feestje?” Azuurblauwe ogen kijken me indringend aan. “Tuurlijk, lieverd”, zeg ik en woel even door haar dansende krullen. Met een brede glimlach dartelt ze weg. ‘Ze’ is het allermooiste valentijnscadeau dat mijn broer ooit kreeg: Sofie.

Drie dagen later is het zover. Ballonnen aan de deur. Ik bel aan en ze doet zélf open. Nu ja, ze is dan ook al vijf, niet meteen een leeftijd dat je nog bij de hand wil genomen worden. Gretig neemt ze mijn pakje met reuzenstrik in ontvangst en trekt me mee de woonkamer in. Daar is het een dolle bende. Ik baan me een weg tussen een dozijn joelende kleuters met feesthoedjes. De kat heeft boven op de kast een veilig onderkomen gezocht. “Hoi!” lacht mijn schoonzus. “Fijn dat je kon komen!” En dan met pretlichtjes in haar ogen: “Heb je wat gevonden?” “Ach nee”, zucht ik. Heel de dag heb ik winkels afgedweild. Etalages vol vuurrode hartjes. Op zoek naar een cadeau dat niet alleen origineel is, maar ook persoonlijk, romantisch, verrassend ... kortom het perfecte valentijnscadeau volgens de sprankelende reclameslogans. “Hier”, grinnikt ze en stopt me een dichtbundel in mijn handen: *Honderd liefdessonnetten* van Pablo Neruda. “Kun je tenminste een romantisch gedicht op je valentijnskaart schrijven.” Ik nestel me in de zetel temidden van het feestgeweld en begin te lezen: *Liefste, meer 's nachts je hart vast aan het mijne en laten zij in de slaap de duisternis verslaan ...* “Vind je me leuk?” Sofie en een alleraardigste kleine jongeman - ik geloof dat hij Ben heet - zitten

vlakbij me, druk in de weer met boetseerle. Ik verroer me niet. “Ja”, zegt Ben. “Hoe leuk?” vraagt Sofie. “Zo leuk als smoutebollen!” roept Ben enthousiast. “Pff”, blaast Sofie en steekt haar neus in de lucht. “Nee, nee”, sputtert Ben. “Ik vind je zo leuk als ... zandkastelen bouwen!” Ze haalt haar schouders op en kijkt verveeld de andere kant uit. Ik moet me bedwingen om het niet uit te schateren. Wat een pit heeft dit dametje! Ik heb haast medelijden met die arme Ben. “Nee, wacht”, zegt hij. Diepe denkfronsjes verschijnen op zijn voorhoofd. “Ik vind je zo leuk als ... de lichtjes van het reuzenrad op de kermis!” “Vind ik niks aan”, zegt Sofie ijskoud. Nog even en ik proest het uit, denk ik. “Ik vind je écht heel leuk”, zucht Ben. “Zo leuk dat ik je zou willen ... knu..euh..ussen!” “Knussen?” vraagt Sofie verwonderd. “Wat is dat?” Ben aarzelt, hij lijkt helemaal van de kaart, maar herneemt dan snel: “Knussen is dat je iemand zó leuk vindt dat je niet kan kiezen tussen knuffelen of kussen!” “Dat is dan wel héél erg leuk!” glundert Sofie. Ze krult haar lippen tot een tuitje en geeft een luchtzoen. Met een klap sla ik *Honderd liefdessonnetten* dicht.

Die avond leest mijn man mijn valentijnskaart. “Dank je, schat. Mooi kaartje, prachtig gedichtje. Zelf geschreven?” En dan met een knipoog: “Alleen klein schrijffoutje.” Ik geef hem mijn breedste glimlach. “Nee hoor, lieverd, geen schrijffout, *knussen* wil zeggen dat ...” □